Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

20.12.2015
№24

Виведення добровольчих батів, в тому числі полку АЗОВ з "передової" – це зрада. Таке рішення вигідне тільки нашій безхребетній владі. Я вірю, на позиції ми неодмінно повернемось... – командир 3 роти "Хімік".

інтерв'ю – 3 стор.

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ “АЗОВ”

АЗОВ як майбутній прототип українського війська та українського суспільства

Для АЗОВа з самого початку самоціллю була побудова на його основі майбутнього українського війська. Перше – нашої метою було зберегти атмосферу братерства, яка існувала з самого зародження у тих шести десятках людей. Ми повинні були не тільки зберегти її, а й поширити на вже майже півтори тисячі людей. Другою нашою ціллю була можливість показати всій Україні, що можлива інша країна, а з неї й інша українська армія.

Навіщо це потрібно? Це потрібно через те, що після Революції, після війни люди нічого не отримали, зовсім нічого, ніяких змін. Тому в тисяч, можливо в мільйонів людей, вже опускаються руки, до них приходить зневіра в те, що можливо і ми такі, що, можливо, в цій країні нічого і ніколи не поміняється. Насправді це не так. Проблема не в країні і не в народі, і не в нашій армії, не в солдатах та офіцерах. Проблема в системі. Ця система настільки глибоко злочинна, що її шестерні вже навіть не рухаються, тому треба її руйнувати, ніяк інакше.

Далі варто подивитись на наше військо. Ми побудували армію без формальної дисципліни, але наша внутрішня дисципліна в рази більша ніж та формальна яку ми маємо змогу бачити. Жодного разу азовець не відступив без наказу, це перше. Друге – ми маємо всього двох полонених, один з яких, потрапив до полону важкопораненим. За весь час існування полку ми маємо всього декілька дезертирів і це при тому, що через АЗОВ пройшло більше двох тисяч бійців.

Зараз ми орієнтуємось на певні стандарти, ми стараємось бути ще більш ефективними та кращими. Ми вводимо надзвичайно велику кількість практик в тактиці, озброєнні, екіпіруванні солдата, роботі з бронетехнікою, в роботі логістики і наших тилів. Багато вводимо стандартів НАТО. Але треба бути чесними – вдається не все, безумовно. Та треба враховувати те, що абсолютна більшість офіцерів полку це люди, які півтора-два роки тому не мали ніякого відношення до армії. Ці люди менеджери, дизайнери, журналісти, будівельники, студенти і так далі. І хоча вдається не все, але більша частина того робиться, і робиться якісно. Від цього коефіцієнт корисної дії зростає геометрично.

На відміну від того, що все таки насаджується зараз на бойовій підготовці у Збройних силах, наша тактика – це тактика безумовно передова і сучасна. В ЗСУ фактично орієнтуються на радянські бойові устави, не враховують того досвіду, який Україна отримала на реальній війні.

Чи є АЗОВ моральним прикладом як військовий підрозділ майбутнього і взагалі українського суспільства? Так само – є купа недоліків, та насправді АЗОВ таким є. По-перше, принцип добровольчості. Це частина, яка побудована на принципі побратимства, на принципі ієрархії власним прикладом, а не ієрархії завдяки погонам. Всі наші офіцери стали тими, ким вони зараз є з рядових самих азовців, завдяки своїм власним внутрішнім якостям: хоробрості, розуму, лідерським здібностям. Саме це дає абсолютно іншу щільність колективу. Чи покинути побратимів у бою чи ні, через страх – питання, яке для азовця навіть не постає. Все це їхня сім'я, це те найбільше, що в них є. Такий підрозділ, навіть отримавши величезні втрати, не може розсипатися в бою. Для хлопців немає неможливих задач, для них неможливо тільки одне – покинути позиції, панікувати, бігти.

Що Україні показує АЗОВ?

Він показує, що буває і є інший українець, який живе не за принципом "моя хата з краю". Справжній українець показує принцип, що будь де, де українська земля, де живуть українські люди – це моє. Такий українець готовий ставити на перше місце підрозділ, побратимів, колективне, національне, а ніж власне. Така людина живе не приватними і матеріальними інтересами, а в першу чергу ідейними та моральними категоріями. Так що військовий підрозділ може бути моральним прикладом здорового патріотичного українського суспільства. Думаю, що АЗОВ таким може бути і вже є.

Для нас це з самого початку була самоціль. По-перше, зберегти оту моральну атмосферу і атмосферу братерства, яка існувала там в перших шести десятках людей, зберегти її і поширити на майже вже півтори тисячі людей. Друга, показати, що є абсолютно, що можлива інша Україна і інша українська армія. В чому відмінності, власне кажучи і чому це потрібно. Це потрібно тому що люди після революції, після війни отримали що, ніщо, жодних змін. І в тисяч, можливо в мільйонів людей, вже опускаються руки і приходить зневіра, в те що можливо ми такі, що можливо в цій країні нічого не поміняється і так далі. Насправді ні. Проблема не в країні і не в народі, і не в нашій армії, солдатах та офіцерах. Проблема в системі. Це глибоко злочинна система, шестерні якої вже навіть не рухаються, її треба змінювати глобально. Ми побудували армію без формальної дисципліни, але наша внутрішня дисципліна в рази більша ніж формальна дисципліна, яку ми бачимо. Жодного разу азовець не відступив без наказу. Ми майже не маємо, ми маємо двох полонених, один з яких потрапив в полон важкопораненим. Ми за весь час маємо всього декількох дезертирів, при тому що АЗОВ пройшло більше двох тисяч бійців за цей час. Згадати випадок з Джеком, коли взвод пішов йому на виручку під Широкино, коли один з бійців опинився в глибокому тилу супротивника, з радіостанцією і одним магазином до АКМ. І коли його виручав взвод, організовуючи так, ми так кажемо – спасти рядового Джека, операцію, не кинувши свого товариша. Всі ми знаємо на превеликий жаль і інші приклади в Україні. Тоді ця операція закінчилась благополучно, Джек жив, здоров, залишається вірним азовцем, і слава богу, тому що він багатодітний отець, тому було б погано залишити сім'ю без кормильця. Цей дух ми хотіли привнести. Чи є це прикладом? Тут треба поділити на дві частини. Перша частина – це професійна сторона справи. Перша частина полягає в тому, що ми зараз орієнтуємось на, ми стараємося бути ефективними і через це орієнтуємось на кращі, насправді, стандарти. Ми вводимо надзвичайно велику кількість практик в тактиці, в озброєнні, в екіпіруванні солдата, в роботі з бронетехнікою, в роботі штабів, в роботі логістики, тилів. Ми вводимо багато стандартів НАТО. Не все вдається, безумовно. Треба рахувати, що абсолютна більшість офіцерів полку є люди, які півтора-два роки назад не мали жодного відношення до армії. Це менеджери, дизайнери журналісти, будівельники, студенти і так далі. Не все вдається, але величезна кількість вдається. І коефіцієнт корисної дії від цього зростає абсолютно геометрично. Наша тактика це тактика безумовно передова і сучасна. На відміну від того, що все таки насаджується зараз на в бойовій підготовці знов таки у збройних сил, коли орієнтуються фактично на радянські бойові устави, не рахують того досвіду, який ми отримали на війні і так далі. Друге, це питання, чи є АЗОВ моральним прикладом як військовий підрозділ майбутнього і взагалі українського суспільства. Теж, хоча є купа недоліків, насправді АЗОВ таким є. По-перше це частина, яка побудована на принципі добровольчості, частина, яка побудована на принципі побратимства, на принципі ієрархії власним прикладом, а не ієрархії завдяки погонам. Всі наші офіцери стали такими висунувшись з рядових самих азовців, завдяки своїм власним внутрішнім якостям, хоробрості, розуму, лідерським здібностям. І це дає абсолютно іншу щільність колективу. Це не питання, наприклад в бою, виживання, коли страшно, покинути там побратимів і так далі. Це їхня сім'я, це те найбільше насправді, що в них є. Такий підрозділ, навіть отримавши величезні втрати, не може розсипатися в бою, не можливі здачі, не можливе бігство, паніка. Це інші моральні приклади. Що показує Україні АЗОВ? Він показує, що буває інший українець, який живе не за принципом "моя хата з краю". Який показує принцип, що моє будь де, де українська земля, де живуть українські люди. Який готовий ставити колективне, національне, підрозділу, побратимів, ставити колективне на перше, на вище місце, ніж власне. Який живе не приватним, не матеріальними інтересами, а інтересами, в першу чергу, ідейними, моральними категоріями живе. Так що прикладом суспільства військовий підрозділ все таки не може бути, але прикладом моральним, як повинно виглядати здорове патріотичне українське суспільство, я думаю, АЗОВ може бути і вже є і служить.

Бойове братство (Ланц)

Самотність та відсутність міцних уз між людьми – характерна риса ліберальної цивілізації. Сучасна людина народжується, живе та вмирає на самоті. Єдине, що в цьому світі може служити джерелом чистого, архаїчного мужнього сприйняття – війна. Смертельна небезпека об'єднує, згуртовує, очищає буття від усього зайвого і наносного, залишаючи лише те, що людина переживає, коли його життя стискається до єдиного моменту тут-і-тепер.

У військової аристократії всіх часів існував окремий, нікому ззовні його невідомий, пласт буття. Бувало так, що представники військової еліти різних народів (як показали окремі казуси Столітньої Війни, або, приміром, хрестових походів) світоглядно були ближчими один одному, ніж їм їх же співвітчизники з числа ремісників чи селян.

Справа в тому, що в процесі згуртування перед небезпекою між солдатами утворюються взаємини, які в решті світу існують лише у вигляді бляклих проблисків – міщанин або торговець таких уз не знає, боїться, або відкидає, воліючи теплого даху та набитого пуза, ніж зобов'язань, які накладаються на кожного, що вступає у військовий союз.

Основа структури військового союзу (або, інакше, бойового братерства) – ієрархія. В європейській традиції більш досвідчений і вмілий займав першість над молодшими за ієрархією. Він мав непересічні риси та якості особистості, а авторитет завоював гостротою розуму і самовідданістю. Там, де справи йшли не так, на воїнів чекали поразки і невдачі.

Узи вірності, що сковують всіх, хто стає частинкою бойового братства, здавна накладали негласні зобов'язання, що ставали долею і безпосередньої реальністю. Головне місце в житті чоловіка займав військовий союз, до якого він належав – матеріальні багатства, сім'я, жінки, розваги та всі скарби світу його займали лише в тій мірі, наскільки це збігалося з інтересами військового союзу, або принаймні їм не суперечило. Умови дуже прості: ти знаходиш братство тих, хто разом з тобою буде ломитися через стіни замку в облозі, або зустрічати з окопів танкову атаку противника, хто поділиться з тобою останнім шматком черствого замерзлого хліба, витягне тебе, пораненого, з самого жерла битви, натомість – ти відмовляєшся від будь-якої іншої прив'язаності. Як приклад повного зречення від інших уз, німецькі середньовічні ландскнехти, або лицарські ордени часів хрестових походів – навіть етнічна або національна самоідентифікація не мала такої єднальної сили, як орденська, вже не кажучи про аскезу в питаннях сімейного життя та інших матеріальних благ.

Армії держав, що не воюють, часто позбуваються всіх вищезазначених особливостей; якість офіцерського складу псується, солдати втрачають мотивацію і розуміння того, що відбувається. Власне, замість способу життя слово "воїн" починає уявляти собою всього лише рід занять, професію; військовий – робота, але не дія.

Приміром, витоки "дідівщини" в сучасній українській армії, як і у жартів про товстих злодійкуватих прапорщиків, ростуть саме з цієї проблеми. Фільм "ДМБ" – яскравий приклад того, як деградує військовий союз, що не переживає небезпек та злиднів, і не ограновується сталлю війни.

У той же час, завдяки нинішньому стану речей, є всі можливості повернутися до витоків мужності, відродити всю повноту військового буття, очищеного від усього зайвого вогнем битв. АЗОВ, таким чином, має стати авангардом у створенні нової людини Європи – тієї, що заново відвойовує життєвий і культурний простір для цивілізації творців, добродіїв і героїв.

Хімік:

"Якби всі чоловіки України взяли до рук зброю, ми б навіть не почули ні про ДНР, ні про ЛНР"

Командир третьої роти, що родом з Полтави. Війна для нього почалась з травня 2014 року, коли він потрапив до лав АЗОВу. Хімік пройшов практично усі бойові операції в складі полку – Мар'їнка, Іловайськ, Комінтерново, Широкине.

– Чи були у тебе професійні навички у військовій справі, коли ти пішов на війну?

– Ні, з наступного року планую вступати у "вишку" по військовій справі. Моя перша спеціальність бухгалтер, вища освіта – економіст. Спочатку навчався в м.Лубни Полтавської області, далі – у Харківському інституті.

Після технікуму – армія. Відслужив, повернувся, вступив заочно до вузу і почав працювати. Менеджером. Займався і м'ясною продукцією, і "кондитеркою". Згодом вирішив працювати на себе... Ну а потім Майдан...

– Як родина поставилась до твого рішення піти воювати?

– Дружина, звісно, не одразу погодилася. Вона не могла так просто сказати: "їдь, куди хочеш". Переживати за чоловіка, намагатися його відмовити від ризику – мені здається, це нормальна адекватна реакція будь-якої жінки. Уявіть, вона з дитиною, а чоловік поїхав "грати в націоналіста". Правда, для неї, як і для мене це зовсім не іграшки. Поспілкувалися, виявилося у нас багато спільних тем відносно того, що відбувається в країні. Вона зрозуміла, як це важливо для мене. Сказала: "Їдь, але дивися там обережніше".

– Ти, як учасник Майдану, скажи, чи змінилось щось за цей період?

– Нічого не змінилося. Змінювати країну взагалі справа не одного дня, не одного місяця. Це важко і вимагає багато сил. Але бігати і кричати, що "всьо пропало" – це теж не варіант. Наші люди звикли отримувати все готове. А якби кожен щось зробив для цього? Всі хочуть в якусь Європу. Та ми і є в Європі територіально, не в цьому ж справа. Починати з себе потрібно. Взагалі-то це ми маємо вирішувати: приймати когось до себе, чи ні, адже у нас багата країна на ресурси. Молодь у нас креативна, патріотична, тож є всі передумови до того, щоб країна жила добре. Навіть більше, ніж добре. Просто всі мають зайнятися справою, а не жалітися на долю. Треба професійно виконувати свої обов'язки. Змінювати необхідно мислення людей.

– Ти неодноразово казав, що особисто для тебе Лідер Азовського руху Андрій Білецький – майбутній Президент. Дійсно вважаєш, що він може зробити багато корисного для країни?

– Так, я від своїх слів не відмовляюсь. Побільше б таких людей як Білецький при владі в країні. Насправді, за яку справу він би не взявся, завжди показує позитивний результат, на відміну від інших політиків. Якщо брати Білецького як бойового командира, то є маса життєвих прикладів. Якби у нас був не Білецький, а "той, інший", то ми б у повній мірі відчули усі "прєлєсті" Іловайського котла. А завдяки його обізнаності у військовій справі, я зараз живий і даю інтерв'ю.

– Яким ти бачиш майбутнє АЗОВу по закінченні війни?

– Напевно, ні для кого не таємниця, що полк АЗОВ – це паросток, з якого в майбутньому має вирости дерево силових структур. Це нова професійна армія, яка поки що полк. Але ж колись ми були лише батальйоном... На базі АЗОВу, я вважаю, треба формувати кістяк армії і в подальшому, по принципу АЗОВу, будувати професійну армію.

– У чому, на твою думку, різниця між полком добровольців і Збройними силами?

– Бажанням виконувати свої обов'язки. Людина мобілізована, яку примусили підписати цей контракт, відрізняється від людини, яка добровільно вирішила захищати свою країну. На базі добровольців треба створювати професійну армію. Якби це розуміла наша влада, все було б по-іншому.

– Якими мають бути добровольці, що приходять в такий ідейний полк, як АЗОВ?

– Полк формується на принципах "вільності козацької". Але в будь-якому військовому формуванні має бути елементарна дисципліна. І тут не треба вигадувати щось нове. У нас є 12 Правил Націоналіста, де чітко розписані тези по побратимству, по дисципліні. Це скорочений варіант книги уставу, який має знати і якому має слідувати кожен боєць.

– Бойові дії в Україні знову на активній фазі – те, що "АЗОВ" не повертають в зону військового конфлікту – це політичне рішення?

– Це своєрідна зрада. Вигідним таке рішення може бути тільки нашій безхребетній владі, яка винна в злочинній халатності і не розуміє, що відбувається в країні.

– Чи готові бійці АЗОВу в будь-який момент повернутися на передову?

– В мене бійці на ротацію їхати не хочуть, бо не хочуть відпочивати. Хочуть відвойовувати загарбані землі та повертати їх Україні. Бажають допомагати людям, що наразі знаходяться на окупованих територіях.

– Заради чого в полк прибувають все нові і нові добровольці?

– Заради того, щоб змінити щось в країні. "Мінські домовленості" – це не перемога, це розділення території України. Україна неподільна. Всі ці фейкові Луганські, Донецькі республіки... і не треба забувати про Крим, що досі знаходиться під окупацією сусідньої держави. І всі ці незрозумілі референдуми – що це? Це брязкання зброєю, на яке ведеться світова спільнота, яка вже звично висловлює свою "занепокоєність" подіями в нашій країні. Так, в країні є військова проблема. Але якби всі чоловіки України взяли в руки зброю, то ми б навіть не чули ні про ЛНР, ні про ДНР. Це елементарна агресія сусідньої держави. Ми вже давно не знаходимося у стані проведення антитерористичної операції. В нас справжня війна з сусідньою державою. Це треба зрозуміти всім в Україні. Більшість громадян нашої країни відчувають цю війну (і це добре) лише зі стрічки новин в Інтернеті, або по телебаченню. Але їм краще зараз зрозуміти, ніж коли до них дійде розуміння і буде вже пізно.

– Ти спілкуєшся з мешканцями Сходу. Наскільки тутешнє населення є патріотичним?

– Східні області в повній мірі відчули війну. У них є момент порівняння – як було і як є. Жили в цілому будинку, тепер половини будинку немає. Існує постійна загроза їх життю, лунають постріли, вибухи. Тому тут з патріотизмом якраз все гаразд. Хочеться вірити в це. Є проблема скоріше в західних областях, центральних, в цілому в Україні. Люди не розуміють, що відбувається, або не хочуть цього розуміти. Звикли до стабільної нестабільності. Бо війна десь там. Але тут, на Сході, теж не думали, що вона почнеться. Та тепер – бомблять, стріляють... Такі ж речі можуть відбуватися і в центрі, і на заході. Люди мають бути готові до цього. Тому акцент треба робити на молодь, яка має не засмічену голову розповідями про те, як жилось колись. Молодь хоче жити краще і вона робить все для того, аби жити краще.

– Чи загостряться військові заворушення у світі? Чи можуть, наприклад, теракти у Франції призвести до початку активізації терористів у інших країнах світу?

– На мою думку, теракти у Франції – це тільки початок. Це закономірна відповідь ісламського світу на бомбардування Сирії, це відповідь на толерантність Європи, на бездумне прийняття потоків біженців. На жаль, це тільки початок.

У нас хлопці досі гинуть на передовій, але ніхто не звертає на це уваги. Про своїх забувати не треба. У нас теракти другий рік на Сході України. Людей, звісно, шкода, але неадекватна реакція, якщо в цілому говорити про народ України. Якщо уявити, що наша країна – це одна людина, єдиний організм, то це людина з роздвоєнням особистості. Тобто своєї "колоди" в оці не бачить, а в чужому і "порошинку" помічає. У нас своїх проблем у країні вдосталь. Старий Світ отримує те, на що заслуговує саме через свою толерантність.

– Ти вже визначив для себе термін, коли повертатимешся додому? Це буде із закінченням війни?

– Я, скоріше за все, заберу сім'ю сюди. Хочу поєднати приємне з корисним. Правда, не знаю, що приємне, а що корисне, бо полк теж став сім'єю. Це одна величезна сім'я. Всі тепер мої брати.

– Ти носиш з собою в броніку цукерку. Це згадка про твоїх дітей?

– Насправді, "Чупа-Чупс" у мене ще з Мар'їнки. По-перше, це як своєрідний талісман, а по-друге, солодощі – це глюкоза, а вона корисна.

Нава, Сцила

СПЕЦРЕПОРТАЖ

Ризик задля правди.

Кореспондент "Чорного Сонця" навідався додому – у Донецьк.

Життя у "недореспубліці" – з-під пера бійця АЗОВу

Два дні в окупації, два дні з неймовірним почуттям самозбереження, два дні правди, тотального розчарування та надії в матеріалі нашого кореспондента.

Окупований Донецьк: порожні вулиці та автошляхи. Фото автора

Фото: Евгений Фельдман/"Новая газета"

Не буду багато розповідати про систему отримання пропуску, про всю процедуру, про нашу велику українську бюрократичну машину, одразу перейдемо до поїздки. Зауважу, що мене охоплювало відчуття того, що не заїхавши у Донецьк мене вже здали сєпарам, інакше кажучи, було трохи "стрьомно", але минулось, навіть не знаю кому дякувати, напевно, моя впевненість у собі і допомогла мені.

Перше, що викликало занепокоєння – блокпости. Адже саме ці місця є тим "форпостом" Донецька, місцями, які не дадуть таким як я потрапити у рідне мені місто. Їхав напрямком через блокпост "Бугас". Українські військові були доволі привітними, що трохи здивувало, адже на вулиці вже прохолодно, неймовірна кількість людей, всі зі своїми проблемами, а хлопці все одно привітні. Далі мені треба було проїхати через блокпост бойовиків. Вони оглянули мій багажник, перевірили документи і дали добро на проїзд. Тільки я почав від'їжджати, як один з сєпарських "прикордонників" зупинив мене та спитав: "Шо, домой захотелось? Не удалось наладить жизнь в укропии?". Я відповів відвертим "так", бо додому і справді дуже хотілось, а життя в "укропии" не вдалось, бо я ніколи і не жив у вигаданій для цих тварин країні.

Потрапивши у Донецьк після довгої перерви, одразу неймовірно сильно "накриває" щемливе почуття чогось назавжди і безповоротно втраченого. Я ходив, наче тими ж що і раніше вулицями, бачив ті ж будівлі, ті ж парки. Але це було не моє, щось чуже... Перше, що я вирішив зробити, так це спостерігати за тим як же живуть мої і не мої земляки. До слова скажу, що зробити багато фото не вдалося, адже я не дуже бажав бути зупиненим місцевими "правоохоронцями", бо при перевірці моїх особистих даних вони багато чого про мене могли би дізнатись, тоді б цього матеріалу точно не було.

Я був зі своїм знайомим. Він розповів, що автомобілів у Донецьку стало більше, це якщо порівнювати з весною. Але звичних для нас позаторішніх заторів на Ленінському проспекті та на Ілліча побачити нереально. І хоча я одразу подумав, що це більш зручно для їзди, знайомий мені видав всю правду, що навіть з таким трафіком залишається велика вірогідність потрапити у аварію, адже камуфльованих машин у Донецьку все більше, а більшість з них їздить як їм хочеться. А от автомобільні номери у Донецьку, в переважній більшості – українські. У громадському транспорті майже немає ніяких прапорців і символіки недореспубліки.

Прогулюючись біля кінотеатру "Шевченка", знайомий розповідає: "Начало ноября для донецких водителей стало проблемным временем. Тогда был тотальный дефицит топлива – сначала исчез газ, потом бензин и дизель. Потом что-то периодически стало появляться. Цены выросли, потом упали, потом подросли и закрепились. Очереди на заправках достигали несколько десятков машин". Сьогодні черг біля АЗС я вже не спостерігав, хоча і наявності бензину в основному також. Кажуть, що донеччани стали ще більш прудкими ніж раніше, адже ти повинен не тільки вміти швидко ховатись від обстрілів, але й у потрібний момент мчати на заправку за таким потрібним паливом.

Далі я вирішив пройтись околицями рідного стадіону. Сьогодні "Донбас Арена" виглядає не так гордо та незалежно як раніше. Я почав згадувати, як ходив цими місцями з дівчиною, що тут я з друзями ходив на футбол і просто відпочивав. Сьогодні це місце схоже на величну, але всіма покинуту споруду. Хоча, що там казати, так воно і є. Напевно люди тут є тільки тому, що на стадіоні працює штаб Ахмєтова "Поможем". Але я не побачив, щоб тут щось видавали. Втім, я все ж знайшов місце видачі такої жаданої для багатьох гуманітарної допомоги. Її роздають у колишньому магазині шахти ім. Засядько, що за цирком "Космос". Цікаво, що люди тут різні. Бачив не тільки знедолених, яких ця війна вдарила прямо у серце, але тут є і такі, що приїздять на Ауді ТТ, і бачив стареньке, але як не крути БМВ Х5. Одна бабця навіть посміялась з цього: "Синку, вони наверно так бензин "економлять". Я вирішив донести її пакунок до зупинки, щоб хоч щось вивідати цікаве. Поки ми йшли вона розповідала мені про життя у місті, побут і тому подібне. Цікаво, що за майже весь день у Донецьку, це була перша людина, з якою я перекинувся хоча б декількома фразам, але по ній було видно, що особливо багато розмовляти вона все ж не бажає, щоби бодай не сказати чогось зайвого.

Ця стара жінка розказала, що отримати гуманітарку від всіма любимого Ахмєтова не так і просто, адже потрібно мати певний вік, або дитину. А ось якщо я хочу їсти, то мені дорога до "Республіканського центру зайнятості", де щось можна заробити трохи грошенят, причому у реальному сенсі. Та бабця одразу мене попередила, що нормальної роботи там немає, точніше вона може і є, але платять там копійки.

Закінчення на 5 стор.

СПЕЦРЕПОРТАЖ

Ось так звільняли так звані "ополченці" Донбас від України...

Фото: Евгений Фельдман/«Новая газета»

На Донецьких прилавках українські солодощі. Фото автора

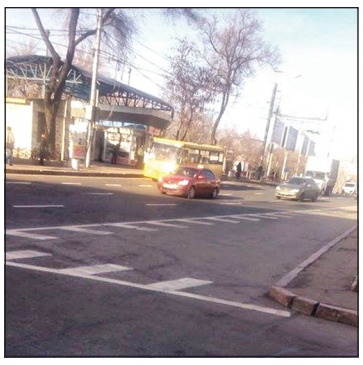

Початок на 5 стор.

Ввечері я постояв на березі Кальміуса, позгадував минулі роки, те, що ми щось зробили не так, адже як так вийшло з нашим рідним містом і нашою домівкою. Після вирішив квапитись додому, адже вечір по Донецьку це 19:00, бо тут комендантська година з 23:00, але всі намагаються як змога раніше потрапити додому: люди дуже квапляться, нервують, громадський транспорту майже немає, а доїхати до "Скочки" на таксі з центру після 18:00 просто не вийде, всі відмовляються і кладуть слухавку, для тих хто не знає – це десь пів години їзди. І ще зі "Скочки" дуже добре чутно Піски: стрілкове, гранатомети та, якщо не помилився, ПТУРи.

Другого дня я одразу вирішив дізнатись про зарплати, ціни та наскільки реально жити в окупованому Донецьку. Знайомий розповів, що на сьогодні середня зарплата складає приблизно 3-4 тисячі рублів. Так, і вища є, але мені, наприклад, роботу з зарплатнею у 5-6 тисяч знайти вийде навряд. При всьому цьому у Донецьку ціни не такі маленькі як зарплати. Наприклад, я вирішив поїсти, купив шаурму, ціна якої склала 75 рублів. Тобто по курсу "республіки" це 36 гривень. Так, це не дуже дорого, але для бабусі, яку я вчора зустрічав це буде забагато.

Мій провідник розповів, що "влада" псевдореспубліки намагається вести боротьбу проти великих цін, але їх методи дуже специфічні: "На торговцев налагают очень серьезные штрафы по 20 и больше тысяч рублей. У нас тут есть так называемый "Народный контроль", который регулярно проводит рейды по торговым точкам и рынкам в городе. Причем эти активисты не стыдятся расхаживать с оружием и в ответ никто не смеет и слова сказать. На днях, кстати, Захарченко зачем-то демонстративно взвешивал свой пистолет, может собирался есть его, даже не знаю, думаю, что это даже не стоит комментировать".

Трохи поспілкувавшись зі знайомим, я з центру міста вирішив проїхатись до одного з неблагодійних місць у Донецьку – "пєтровка". За часів Євро-2012 цей район не був у списку пам'яток міста, а тепер і годі казати. Якщо центр Донецька хоч якось викликав в мене почуття перебування у обласному центрі, то тут я наче попав у справжнє Придністров'я. Такої занедбаності я давно не бачив: розбиті дороги, понівечені будівлі, а на обличчях людей стільки злоби, що й описати не реально. Саме тут живе тітка мого одного друга. Я вирішив привезти консервів, кави та квітів. Знаєте, я ніколи не бачив, щоб людина так раділа і в то й же час була у смутку. Вона, як раніше часто казали – проукраїнська, знає де я служу, чим займаюсь. У її очах було стільки болю, що дуже захотілось поїхати з того місця, але вирішив не кидати її саму, тому трохи посидіти з нею, поговорити про ситуацію у місті. Жінка казала, що вже згадуваний Захарченко з жовтня обіцяв підняти усім бюджетникам зарплати на 15%, але нічого так і не сталось. Вона з жалем каже, що її зарплата складає 3200 рублів, працює вона у лікарні. Цих грошей ледве вистачає на життя, але її більше бентежить не сьогодення, а майбутнє міста. Каже, що багато з сусідів відверті сєпари, але серед них є трохи таких, як вона, та це не точно, адже казати про такі речі тут не прийнято, адже щурів дуже багато, тому треба все тримати у собі і мовчати.

До речі, у магазинах українських товарів практично немає. Полиці завалені російською продукцією, відверто кажучи не дуже гарної якості. Не знаю чи саме це їдять кацапи, але якщо так, то мені стає зрозуміло чому у багатьох з них проблеми з головою. Цікаво, що у спеціалізованих магазинах я знайшов вино і "елітні" напої. Середня ціна за пляшку вина складає 600-700 рублів, а ось горілка названа на честь діючого президента-окупанта 180 рублів.

Ввечері того ж дня я став свідком вибухів зі сторони Авдіївки. На що мій провідник спокійно відповів: "Это нормально, с наступлением холодов такое действие все учащается, мы уже понимаем, что, как минимум, будет повторение прошлой зимы". За два дні я побачив, приблизно, 20-25 росіян, 5 якихось бурятів та всього одного чеченця. Місцевих "ополченців" бачив на "петровке". Дуже хотілось прирізати декількох, але вони як собаки – ходять зграями. Знайомий запевнив мене, що це ще мало, адже у будні у Донецьку можна побачити військову техніку, серед якої не тільки ЗІЛи і тому подібний транспорт, а навіть танки та артилерія.

Ранком третього дня мені треба було їхати з міста. Знаєте, коли ти потрапляєш додому, то їхати з нього дуже тяжко через, бо тут все твоє, рідне та знайоме. Але сьогодні я неймовірно хотів поїхати з цього божевільного міста, переповненого брехнею, зрадою, кощунством та у реально сенсі "русским миром". Ось тільки мені шкода українців, які стали заручниками Московії, я би навіть так сказав – Донецьк став заручником Московії. Тому знаю, що рано чи пізно ми його звільнимо, навіть якщо витратимо на це десятки років. І ще, якщо ви думаєте що нас там не чекають, що нас у Донецьку тільки поливають брудом і прокльонами, то ви помиляєтесь, адже є ще люди, які реально зустрінуть нас з квітами і посмішками. І як сказала тітка мого друга: "Я готова ждать, лучше поздно чем никогда". Можливо це сказано трохи голосно, але щиро та відверто. А поки нам треба тренуватись та бути готовими відвоювати Донецьк, а з ним Луганськ та Крим, і це як мінімум.

Камуфляж армій світу

Ми продовжуємо цикл пізнавальних статей про бойовий однострій армій світу. У цьому номері "Чорного сонця" ми вирішили ознайомити читачів з уніформою військовиків Збройних сил Австралії, Бразилії, Франції та Японії.

Армія Австралії

Збройні сили Австралії мають камуфляж забарвлення DPCU (Disruptive Pattern Camouflage Uniform), який також називають AUSCAM. Даний камуфляж розробили вкінці 1970-х і аж до середини 1980-х. DCPU довгі роки був основним камуфляжем Австралії, а восени 2015 року було прийнято рішення переходити на більш сучасні забарвлення уніформи – на AMCU (Australian MultiCam Camouflage Uniform), має позначення AMCP. Новий камуфляж створювався на основі всесвітньовідомого MultiCam.

По витратам на обороноздатність країни Австралія навіть не входить у першу десятку рейтингу, її витрати на рік складають близько 18-19 млрд. доларів.

З 2000 року в Австралії була створена "Біла книга", де з часу її започаткування прописуються основні аспекти політики обороноздатності. Перший аспект є найбільш цікавим, адже в ньому прописано, що у разі виникнення військової загрози для Австралії її збройні сили мають дати відсіч ворогу без будь-якої допомоги інших країн світу. Така доктрина була би доречною для наших можновладців, які звикли покладатися на країни Заходу і взагалі когось крім себе.

Армія Франції

Військовослужбовці Французької Республіки одягаються у камуфляж CCE (Camouflage Central European), який використовується з початку 1990-х років. Через схожість з американським камуфляжем Woodland його часто називають "французьким вудлендом". Підходить даний камуфляж для використання у лісосмугах та у місцевості середньоєвропейської смуги.

На сьогоднішній день армія Французької Республіки входить у десять кращих військових формувань світу. Бюджет армії Франції складає трохи більше 60 млрд. на рік та 2,5% ВВП.

Недооцінювати Республіку у військовій сфері не варто, адже Франція одна з небагатьох країн світу, яка має весь спектр сучасної зброї та важкої техніки, до того ж, усе це Франція робить собі сама. В наявності є навіть власні ударні атомні авіаносці, які, крім Франції, мають лише США. Також Франція має статус ядерної держави. У військовому секторі зайнято близько 15% населення країни.

Армія Бразилії

Камуфляж армії Бразилії має доволі незвичну для нас назву – Brazilia Lizard. Є різні варіанти кольорів, але "ящірка" присутня на кожному виді камуфляжу у різних формуваннях Збройних сил Бразилії. Крім специфічної назви камуфляж також і незвично виглядає.

Через відсутність зовнішньої загрози витрати на армію Бразилії ледь перевищують 1% ВВП країни. Армія складається з трохи більше 300 тисяч осіб. Світові експерти вважають фінансування такої великої армії замалим, адже її військові витрати приблизно сягають 35 млрд. доларів на рік. Для порівняння – витрати на армію України, яка складається з 190 тисяч активних військовослужбовців на 2015 рік склали приблизно 50 млрд. гривень ~ 3,5 млрд. доларів.

Армія Японії

Збройні сили Японії використовують камуфляж типу – Japan flecktarn, який на сьогодні є основним камуфляжем країни. За останні роки армія Японії стала збільшувати витрати на обороноздатність своєї країни, в основному через територіальний конфлікт з КНДР. І хоча основними пунктами військової доктрини Японії є ненапад, невикористання ядерної зброї, суспільний контроль за діяльністю збройних сил, насправді арсеналу японців вистачить на велику військову кампанію. Цього року на військові витрати керівництвом держави було виділено більше 50 млрд. доларів. До армії залучено 250 тисяч чоловік.

Підготував Журналій

Постріл з СПГ снайперської точності

За півтора роки війни азовці не раз демонстрували своє вміння вправно і професійно воювати. Влітку цього року ми стали свідками неймовірно влучного пострілу бійця полку АЗОВ з позивним "Капітошка", який виконав постріл снайперської точності зі станкового протитанкового гранатомету.

Калібр СПГ складає 73-мм, прицільна дальність 1300 метрів, одиницю гранатомету обслуговують чотири людини: командир, навідник, заряджаючий та підношувач. Але все це тільки цифри та усталені норми, адже наші хлопці влучили у ціль на більшій відстані, яка була розміром з альбомний лист, при цьому всьому команда обслуги складалась усього з двох осіб.

Капітошка пригадує:

"Це було на лівому фланзі в Широкиному влітку. Наші хлопці виявили пункт спостереження ворога, що знаходився в одній з будівель селища. Ми доповіли командуванню про виявлення бойовиків, на що нам дали дозвіл відпрацювати по ворогові. Саме по тій позиції ми зробили чотири постріли. Перший був невдалий, а після другого я навіть не бачив куди влучили, мені тільки передали про стовідсоткове попадання. Попали прямо у вікно їхнього пункту спостереження. Точніше сказати там було не вікно, а кам'яний блок, у який раніше було попадання і він відколовся. Саме з цього невеликого отвору бойовики визирали та стежили за нами. Відстань до тієї будівлі складала приблизно 1300-1400 метрів.

Сам я СПГ-шник, але вже тоді був командиром гранатометно-протитанкового підрозділу. Я командував розрахунком, нас тоді було взагалі два чоловіки, адже такого великого штату, як зараз не було. Я тоді і командував, і стріляв, і міняв позиції.

Зараз я свої навички лише вдосконалюю. І точно знаю, потрапивши знову на "передок", ми стрілятимемо ще точніше, влучніше та з новими неймовірно виконаними задачами по боротьбі з ворогом.

Спілкувався Журналій

Ядерний статус – гарант безпеки України!

5 грудня 1994 року був підписаний Будапештський меморандум, згідно якого держави-гаранти (серед них і Росія) зобов'язувалися поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, утримуватися від будь-яких проявів агресії щодо неї, в тому числі й від економічного тиску.

Після розпаду СРСР Україна успадкувала третій у світі (після США та РФ) ядерний арсенал. Питання про подальшу долю цієї надпотужної зброї був одним із ключових для розвитку молодої української державності, оскільки решта країн однозначно прагнули бачити нашу Батьківщину без'ядерною державою в обмін на належні гарантії безпеки.

Конфлікт щодо о.Тузла в 2003, анексія Криму і військова агресія на Донбасі в 2014 остаточно та безповоротно довели, що Росія взагалі не вважає себе зв'язаною гарантійними зобов'язаннями щодо України, визначеними Будапештським меморандумом.

Наша країна володіє потужною ядерною енергетикою і промисловістю, має і розвиває окремі технологічні елементи ядерно-паливного циклу. Хоча минуло майже 20 років, як Україна позбулася статусу держави, що володіє ядерною зброєю, ми залишаємося ядерною державою.

Україна володіє найбільшими в Європі родовищами уранових руд і цирконію, значними покладами торію та гафнію, діючими гірничо-збагачувальними та переробними комплексами, потужною ядерною енергетикою і промисловістю. Майже два десятки профільних науково-технічних структура працюють на розвиток ядерної галузі України.

Ми вимагаємо:

– Визнати недійсним Будапештський меморандум через порушення його Російською Федерацією!

– Відновити Ядерний щит України

– Гідної підтримки української науки

Ми добровільно віддали зброю в руки тих, хто скоро посягнув на нашу державну самостійність. Військове безсилля має бути спинене!

Бліц-опитування

Чого чекають азовці від Нового 2016 року?

2015 рік, став ще одним роком випробувань для України та Українців. Війна, корупція, "недолюстрація", свавілля влади та ще з десяток різних негараздів. Утім, мусимо пам'ятати, що головною нашою силою є народ. Сильний та невтомний, тому й непереможний. У той час, коли на фронті відбувається загострення, усі ми залишаємося людьми. Зі своїми бажаннями та мріями. Саме напередодні нового року, редакція "Чорного Сонця", вирішила поцікавитись у бійців чого вони чекають від нового 2016 року ?

Крим. Танкова Рота

Бажання є тільки одне – наступ Українських військ. У той час, коли деякі з нас не можуть повернутися додому, ми розуміємо, що окрім сили, аргументів уже немає. Тому готові її використовувати. Хочу сказати, що я чекаю саме перемоги, а не зупинки війни на якомусь незрозумілому етапі.

Сніг. Танкова Рота

Хотілось би побачити зміни з кількісних на якісні. Передусім серед своїх. Хочеться вже зрозуміти, чи здатні ми на це? Бо якщо ні, то ми навряд чи готові йти далі. Але я впевнений у наших силах. Також чекаю відновлення війни, у якій Українська Нація нарешті здобуде перемогу.

Спартак. Комендантська служба

Серед головних бажань, звичайно, зміни у владі та перемога. Але перемоги без відправки на передову не буває, тому, звичайно, хочеться взяти участь у бою. Хочеться звільнити нашу землю від окупанта. Ми втомились чекати, наш час настав!

Спілкувався Хорус

Азовець "Буба" про бій під Павлополем, де був важко поранений

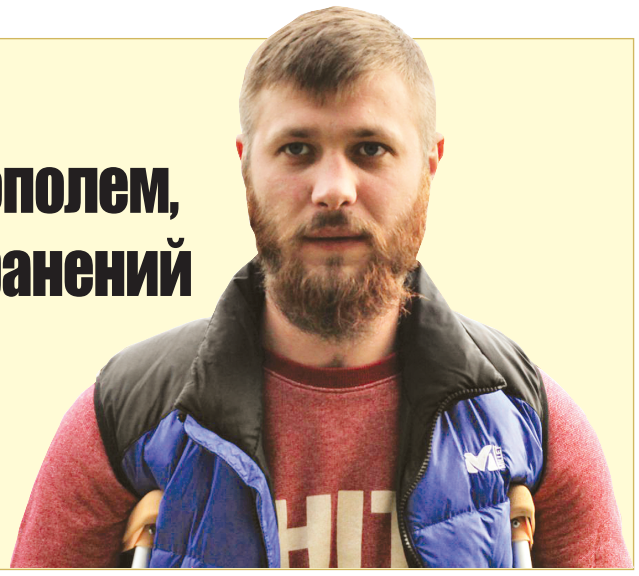

Рік тому друг Буба натрапив на міну, де втратив побратимів, отримав каліцтво і вибув з рядів полку на більше ніж пів року. Сьогодні він розказує про ті події, про своє поранення, реабілітацію, про тих, кого не маємо права забувати.

– Розкажи, як 12 грудня все відбувалось?

– У той день нам треба було виїхати до певної точки недалеко від Павлополя. Було декілька машин. У першій було чотири людини: "Змій", "Тихий", "Бєлаз", "Джигун", вона підірвалась першою. Потім виїхала друга група забрати поранених та подивитись на загальну ситуацію у тому секторі. Ми приїхали разом зі швидкою допомогою, на якій вивезли поранених "Змія" і "Джигуна". Наша група залишилась чекати на транспорт, щоб забрати тіла 200-х – "Бєлаза" та "Тихого". "Мосе", "Пітер" і "Картман" контролювали прилеглу територію.

У машині я був один і її треба було розвернути. Тільки-но розвернувся і стався вибух – я також підірвався. Зі слів побратимів я чув, що після цього вони на руках виносили мене до вже прибулої машини на відстань 700-800 метрів. Хлопці відходили через те, що зі сторони ворога було чутно ворожу техніку та сторонні звуки. Тоді мені дуже поталанило, адже з нами залишився медик "Мауглі", який, в основному, і врятував моє життя.

– Тобто ворог виїхав у вашому напрямку?

– Можливо, адже вони стовідсотково почули звук вибуху. До бойовиків було десь півтора кілометри. Але саму техніку ми не бачили, адже у той день був дуже сильний туман. Пам'ятаю, що метрів через 15 вже нічого видно не було, а якщо перед тобою у двадцяти метрах стояла би людина, то ти її просто би не розгледів.

– Що було далі?

– Потім десь протягом більш як місяць я був у штучній комі. Тоді мою ногу вдалось врятувати, але потім вона не прижилась, через що її ампутували. Приблизно два місяці проходив лікування у Дніпропетровську, а увесь інший час лікувався у Києві. Потім мені поставили протез і от десь у травні цього року я почав ходити. Приблизно пів року я вже на ногах. Спочатку ходив на милицях, зараз ходжу з палицею.

– Ти давно повернувся у розташування полку?

– Приїхав нещодавно, але до цього декілька раз повертався сюди. Загалом я у русі та роботі вже давно. Вже декілька місяців готуємо робоче місце всередині полку для мене і "Змія". Ми знаємо внутрішній стан полку, маємо підхід до цих людей, тому є велике бажання надалі допомагати полку і бути максимально корисними для АЗОВу. Так, фізично ми не витримаємо бойових операцій, тому рватися у бій сенсу немає, але ми можемо допомогти в іншому. Йти з полку не збираємось взагалі і будемо тут до останнього. Я в АЗОВі з самого початку, ми будували його разом, тому наша задача берегти все це, щоб ніхто навіть змоги не мав розвалити це.

– Чи були в тебе проблему з грошима на лікування?

– По всім моїм операціям не було жодної проблеми. Все повністю оплачував полк. Протезували мене в Україні по безкоштовній програмі. АЗОВ виділив кошти на сучасний протез. Зараз я повинен повністю відновитись та знайти де такий ідеальний протез мені поставлять, щоб я навіть зміг бігати. Зараз у лікуванні немає жодних проблем, мені усі допомагають. На своєму протезі зараз я вчуся ходити, треба звикнути до цього. Поки я це буду робити ми знайдемо місце де я і отримаю новий та сучасний протез.

– Була ситуація з викраденням грошей, це правда?

– Так. Ситуація була така, що на всякий випадок була зроблена банківська картка, як це є у багатьох бійців, щоб у випадку чого не треба було шукати гроші. Так от шахраї викрали з тієї картки 145 тисяч гривень. Їх не повернули і не знайшли, але вони і не знадобились, у всьому допоміг АЗОВ.

– Кого першого після коми ти побачив?

– Коли я отямився, то побачив найдорожчих мені людей – дружину та найкращого друга – командира батальйону. Я сказав їм, що їх люблю і все.

– Що ти тоді відчував?

– Було почуття того, що треба відновитись і продовжувати далі працювати, займатись родиною, АЗОВом, ще одним своїм колективом… Загалом роботи було багато. А моральних чи якихось інших проблем не було, адже це війна, я знав, на що йшов і що тут можливо все.

Бути воїном – значить жити вічно…

12 грудня бійці 1 взводу, 1 роти полку АЗОВ вшанували пам'ять загиблих побратимів – Тихого та Бєлаза.

Рік тому під Павлополем, підірвавшись на фугасі, загинули відважні, сміливі та вірні Ідеї бійці АЗОВу – Бєлаз і Тихий. Після відходу групи полку від околиць села Павлопіль, розташованого під Маріуполем, автівка, на якій їхали бійці, натрапила на міну. Двоє азовців (Бєлаз та Тихий) загинули.

Тоді ж важкі поранення отримали ще троє бійців АЗОВу: Буба, Змій та Джигун. Більшість учасників тієї операції – бійці 1 роти, 1 взводу (BORODACH DIVISION).

Минув рік і "Бородачі" згадують загиблих зі смолоскипами у руках, як із символом пам'яті (вогнем, що не згасає), а також залпами автоматних черг у повітря, навзнак того, що бойові побратими, яких немає вживих, завжди поруч.

Коцик

Білошицький Ігор Анатолійович "Белаз" – уродженець міста Київ 1988 р.н. В АЗОВ приїхав у вересні 2014 року.

Сливка Ігор Володимирович "Тихий" – уродженець міста Горохів Волинської області, 1977 р.н. В АЗОВ приїхав у вересні 2014 року.

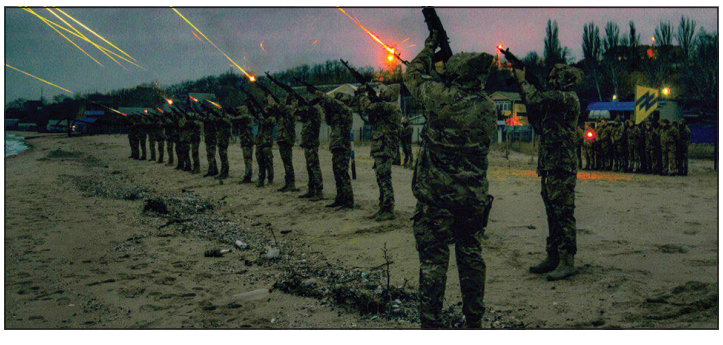

ВИДАННЯ ПОЛКУ "АЗОВ"
Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com
Видано у зоні бойових дій

Над номером працювали:
Головний редактор - ***КОЦИК***
Журналісти: ***ЛАДА, ЖУРНАЛІЙ, ХОРУС, МИРГОРОДЕЦЬ***
Фотограф - ***ЯРА***

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали.
У передруках посилання на джерело є обов'язковим.
Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів.
У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.
Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)